

Sygn. akt I C 950/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie I Wydział Cywilnym w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Sachajczuk-Puławska

Protokolant: sekr. sąd. Przemysław Baranowski

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2015r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. G., D. G. (1), L. G. oraz J. G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę 320.000zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki M. G. kwotę 5.000 / pięć tysięcy / zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 stycznia 2014r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda D. G. (1) kwotę 10.000 / dziesięć tysięcy / zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 czerwca 2013r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda J. G. kwotę 10.000 / dziesięć tysięcy / zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 czerwca 2013r. do dnia zapłaty;

IV. w pozostałej części oddala powództwo;

V. zasądza solidarnie od powodów D. G. (1), M. G., L. G. oraz J. G. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 5.146,80zł / pięć tysięcy sto czterdzieści sześć zł osiemdziesiąt groszy / tytułem zwrotu kosztów procesu;

VI. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie kwotę 1.250 / jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt / zł tytułem opłaty sądowej od uwzględnionego powództwa, od uiszczenia której powodowie D. G. (1), M. G., L. G. oraz J. G. zostali zwolnieni;

VII. nieuiszczoną przez powodów M. G., D. G. (1), L. G. oraz J. G. opłatę sądową, w części dotyczącej oddalonego powództwa, przejmują na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt: I C 950/13

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 1 sierpnia 2013r. powodowie – M. G., D. G. (1), L. G. i J. G., zastąpieni przez profesjonalnego pełnomocnika, wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.:

- na rzecz M. G. kwoty 80.000zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 10 maja 2013r. do dnia zapłaty,
- na rzecz D. G. (1) kwoty 80.000zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 10 maja 2013r. do dnia zapłaty,

- na rzecz L. G. kwoty 80.000zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 10 maja 2013r. do dnia zapłaty,
- na rzecz J. G. kwoty 80.000zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 10 maja 2013r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazali, że dochodzą zadośćuczynienia za krzywdę powstałą w wyniku śmierci Ł. G., który zmarł w wypadku drogowym, a sprawcę wypadku łączyła z pozwanym umowa ubezpieczenia obowiązkowego OC. Powodowie podnieśli, że zmarły był synem J. G., bratem D. i M.G. oraz pasierbem L. G., a pozwany odmówił wypłaty zadośćuczynienia. Powodowie podnieśli, że niezwykle boleśnie odczuli śmierć Ł. G. . W pozwie zawarty został wniosek o zwolnienie powodów od kosztów sądowych w całości / k. 5-10 – pozew o zapłatę wraz z uzasadnieniem /.

Postanowieniem z dnia 9 września 2013r. tut. Sąd oddalił wniosek powodów o zwolnienie od kosztów sądowych w całości.

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2013r., Sąd Apelacyjny w Warszawie (sygn. akt I Acz 2167/13), zmienił ww postanowienie w ten sposób, że zwolnił powodów M. G., L. G. oraz J. G. od kosztów sądowych częściowo, tj. ponad kwotę 1.000 zł, a powoda D. G. (1) zwolnił od kosztów sądowych w całości / k. 67-68 – postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 9 września 2013r., k. 77-79 – postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 listopada 2013r. /.

Odpis pozwu doręczony został pozwanemu dnia 24 grudnia 2013 r. / k. 87 /.

W odpowiedzi na pozew z dnia 2 stycznia 2014r pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany nie zaprzeczył, że doszło w dniu 11 września 1999 r. do wypadku drogowego, w wyniku którego śmierć odniósł Ł. G. ale zakwestionował podstawę prawną żądania powodów oraz wysokość roszczenia pozwu/ k. 105-107 – odpowiedź pozwanego (...) S.A. na pozew /.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 września 1999r. D. R. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 5 Prawa o ruchu drogowym i § 5 ust. 5 rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej oraz Spraw Wewnętrznych w sprawie znaków i sygnałów drogowych w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) nr rej. (...), na skutek nieustąpienia pierwszeństwa przejazdu przez niezastosowanie się do znaku ustąp pierwszeństwa przejazdu doprowadził do zderzenia z samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...), kierowanym przez S. K., który następnie zderzył się z samochodem osobowym marki M. (...) nr rej. (...), kierowanym przez M. E., w wyniku czego nieumyślnie spowodował u pasażera samochodu marki F. (...) Ł. G. obrażenia ciała skutkujące zgonem na miejscu zdarzenia oraz u kierującego samochodem marki S. K. w postaci urazu głowy, wstrząśnienia mózgu, rany tłuczonej głowy w okolicy czołowej i ciemieniowej lewej, skręcenia kręgosłupa w odcinku szyjnym, rany ciętej przedramienia lewego. Za opisany wyżej czyn, prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi w Warszawie z dnia 30 kwietnia 2001r., w sprawie o sygn. akt IV K 377/00, D. R. został skazany na podstawie art. 177 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby. / k. 122-123 załączonych akt IV K 377/00 Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi w Warszawie – wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi w Warszawie z dnia 30 kwietnia 2001r./

W chwili tego wypadku drogowego D. G. (1) miał 18 lat, a M. G. miała 7 lat / k. 21 – kserokopia odpisu skróconego aktu urodzenia nr (...), k. 22 – kserokopia odpisu skróconego aktu urodzenia nr (...).

Właściciel pojazdu marki F. (...), nr rej. nr rej. (...), był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. / okoliczności bezsporne /.

W dacie zgonu Ł. G. mieszkał z ojcem J. G. oraz bratem bliźniakiem D. G. (1), młodszą siostrą M. G. oraz konkubiną ojca L. W.. Wraz z bratem uczęszczał do szkoły zawodowej cukierniczej. Żyła jeszcze jego matka W. G. która wkrótce

zmarła . W związku ze śmiercią Ł. G. nikt z powodów nie podjął leczenia psychiatrycznego ani innej terapii , w tym psychologicznej. Również nie przyjmowali żadnych leków . / k. 137-141 – zeznania powodów /.

Powód J. G. zawarł związek małżeński z powódką L. W. z d. K. w dniu 11 sierpnia 2001r / d. k. 18 – kserokopia odpisu skróconego aktu małżeństwa nr (...) /.

Pozwany (...) przyznał i wypłacił powodowi J. G. odszkodowanie z tytułu zgonu syna Ł. G. , przy czym w dniu 14 lutego 2001 r. w wysokości 11.200 zł związane z pochówkiem / w tym 7.500zł za nagrobek, 700zł za wymurowanie grobu, 3.000zł za wykupienie miejsca i koszty pogrzebu / , a w dniu 17 maja 2001r. dodatkowe odszkodowanie w wysokości 5.000zł / d. k. 24-25 – decyzje o przyznaniu odszkodowania /.

W dniu 9 maja 2013r. pozwany odmówił wypłaty zadośćuczynienia na rzecz powoda D. G. (1) w odpowiedzi na wezwanie tego . / d. k. 26 – pismo pozwanego /.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanego powyżej materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów, w tym akt szkodowych (...) i (...) oraz akt karnych o sygn. IV K 377/00, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony postępowania, a także zeznań powodów złożonych na rozprawie w dniu 6 sierpnia 2014r .

Zeznaniom powodów Sąd dał wiarę jedynie w takim zakresie, w jakim dotyczyły okoliczności bezspornych między stronami lub znajdowały one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Oceniając zeznania powodów, Sąd miał na uwadze, iż powodowie byli bezpośrednio zainteresowani korzystnym dla nich rozstrzygnięciem przedmiotowej sprawy. Wobec tego ,że powodowie nie korzystali z pomocy medycznej ani psychologicznej w związku ze zgonem Ł. G. Sąd mógł oprzeć się wyłącznie na zeznaniach samych powodów co do zakresu i natężenia ich cierpień psychicznych z powodu tej śmierci. Z tego samego względu Sąd oddalił wnioski powodów o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychologa i biegłego lekarza psychiatry na okoliczność ich stanu emocjonalnego po wypadku Ł. G. , wpływu na ich życie oraz konsekwencji ww zdarzenia na ich zdrowie. Zdaniem Sądu przeprowadzenie zawnioskowanego dowód byłby niecelowy także z uwagi na 15 letni okres jaki upłynął od śmierci Ł. G. , w czasie którym zaszły w życiu powodów inne znaczące zdarzeń i trudno było rozdzielić co i jakim stopniu które rzutuje na aktualny ich stan emocjonalny oraz zdrowie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne częściowo.

W niniejszej sprawie zasada odpowiedzialności pozwanego oparta jest na umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej – art. 822 § 1 k.c., przepisie art. 436 § 1 k.c. i przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych / Dz. U. Nr 124, póź. 1152 ze zm. /.

Art. 436 § 1 k.c. stanowi, iż samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu.

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. w wyniku zawarcia ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Podstawą prawną żądania powodów jest przepis art. 448 k.c.

W toku postępowania strona pozwana kwestionowała podstawę swojej odpowiedzialności, więc do tego zarzutu należy odnieść się w pierwszej kolejności. Dopiero, bowiem przesądzenie odpowiedzialności, co do zasady, celowym czyni rozważania na temat wysokości zadośćuczynienia.

Powodowie, domagając się zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej doznali na skutek śmierci Ł. G. spowodowanej czynem niedozwolonym sprawy wypadku, jako podstawę prawną swojego roszczenia powoływali przepisy art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. i art. 24 § 1 k.c. Oczywiście przy tym jest, że nie mogą zadośćuczynienia dochodzić na podstawie art. 446 § 4 k.c., bowiem zdarzenie będące źródłem ich roszczeń miało miejsce przed wejściem w życie tego przepisu.

Przepis art. 448 k.c. stanowi, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę na wskazany cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Katalog dóbr osobistych wymienionych w art. 23 k.c. jest tylko przykładowy i należą do niego wszelkie dobra osobiste będące wartościami niematerialnymi, które są doniosłe i zasługujące na ochronę. Za dobra osobiste podlegające ochronie uznaje się też między innymi pamięć o osobie zmarłej czy więź emocjonalną łączącą osoby bliskie i jest to pogląd już powszechnie akceptowany w doktrynie i orzecznictwie. Dobra te podlegają ochronie prawnej na gruncie wskazanych przepisów. Wprawdzie w wyroku z dnia 25 maja 2011r., II CSK 537/10, LEX 846563, Sąd Najwyższy stwierdził, że więź między rodzicami a dzieckiem jest wartością niematerialną "własną" rodziców, a skoro ona w utrwalonym już orzecznictwie uznana została jako ich dobro osobiste podlegające ochronie prawa cywilnego, to jednym ze środków tej ochrony jest norma wynikająca z art. 448 k.c., to powyższa teza ma również zastosowanie pomiędzy rodzeństwem.

Wprowadzenie do systemu prawnego art. 446 § 4 k.c. nie stanowi o powstaniu roszczeń o zadośćuczynienie w przypadku śmierci osób bliskich dopiero od momentu jego wejścia w życie, niewątpliwie zaś ułatwia dochodzenie tego roszczenia. Jednakże w przypadku osób, których dobro osobiste w postaci więzi rodzinnej naruszone zostały czynem niedozwolonym, który miał miejsce przed wejściem w życie tego przepisu, jedyną podstawą ich roszczeń o zadośćuczynienie jest przepis art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24. k.c. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyrażał pogląd, że Sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 w związku z art. 24 § 1 k.c., także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008r. wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia / tak np. w uchwale z dnia 13 lipca 2011r., III CZP 32/11, OSNC 2012/1/10 /.

Możliwość dochodzenia zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej spowodowaną deliktem została przesądzona tak w odniesieniu do osoby sprawcy jak i w stosunku do ponoszącego za niego odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń. Powyższa teza znajduje potwierdzenie w uchwale z dnia 20 grudnia 2012r., III CZP 93/12, gdzie Sąd Najwyższy stwierdził, iż artykuł 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych / Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm. / - w brzmieniu sprzed dnia 11 lutego 2012r. - nie wyłączał z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosił odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c. Przepis art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych / Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm. / w żadnym razie nie stanowi o wyłączeniu odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń w zakresie zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych osób bliskich osoby zmarłej w wyniku czynu niedozwolonego / wypadku komunikacyjnego /, za który odpowiedzialność ponosi jego sprawca. Niezależnie jednak od tego stwierdzić należy, że osoba, która dochodzi zadośćuczynienia za śmierć osoby najbliższej nie jest poszkodowana jedynie pośrednio. Sam, bowiem czyn niedozwolony może wyrządzać krzywdę różnym osobom, źródłem krzywdy jest zatem czyn niedozwolony, którego następstwem jest śmierć. Krzywdą wyrządzoną zmarłemu jest utrata życia, dla osób mu bliskich zaś jest to naruszenie dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej, szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych. Również więc osoba dochodząca ochrony na podstawie art. 448 k.c. może być poszkodowana bezpośrednio i dochodzić naprawienia własnej krzywdy, doznanej poprzez naruszenie jej własnego dobra osobistego / tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 13 lipca 2011r. III CZP 32/11, OSNC 2012/1/10/.

Podkreślić też należy, że w szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego dotyczących dopuszczalności zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. za śmierć osoby bliskiej w wyniku wypadku komunikacyjnego Sąd Najwyższy co prawda nie

wypowiadał się wprost o odpowiedzialności ubezpieczycieli, jednakże skoro pozwanymi w tych sprawach byli właśnie ubezpieczyciele, a Sąd Najwyższy uznawał istnienie roszczenia z art. 448 k.c. i odpowiedzialności, to nie sposób uznać, że odpowiedzialność ta dotyczy tylko sprawcy szkody (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012r., I CSK 314/11, LEX nr 1164718, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011r., III CZP 32/11, OSNC 2012/1/10, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2010r., III CZP 76/10, LEX nr 604152 / . Wydaje się przy tym oczywiste na gruncie cytowanego art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych / Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm. / , że skoro posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu szkodę, której następstwem jest między innymi śmierć, to w ramach zawartej umowy ubezpieczenia ubezpieczyciel przejmuje odpowiedzialność sprawcy, taka jest, bowiem w ogóle istota ubezpieczenia się od odpowiedzialności cywilnej i ani z przepisów ustawy, ani z umowy nie wynika, by odpowiedzialność ubezpieczyciela za szkodę w postaci naruszenia dóbr osobistych osób najbliższych osoby zmarłej wywołane śmiercią na skutek wypadku spowodowanego przez kierującego pojazdem mechanicznym, za którą on sam ponosi odpowiedzialność była wyłączona. Takie wyłączenie musiałoby być wyraźne.

Mając na uwadze przedstawione powyżej rozważania, uznać należy, że strona pozwana, jako ubezpieczyciel odpowiada także za naruszenie dóbr osobistych powodów spowodowane śmiercią Ł. G., będącą wynikiem deliktu.

Zgodnie z art. 24 § 1 k.c. naruszeniu dobra osobistego można mówić tylko wówczas, gdy działanie drugiej strony jest bezprawne. W przedmiotowej sprawie działanie sprawcy D. R. było bezprawne, albowiem, powodując wypadek komunikacyjny, D. R. dopuścił się występku z art. 177 k.k., za które to przestępstwo został on prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla WarszawyPragi z dnia 30 kwietnia 2001r.

Co do zasady nie budzi wątpliwości, że powodom J. G. jako ojcu, a D. G. (1) i M. G. jako rodzeństwu zmarłego, w wyniku następstw czynu niedozwolonego przysługuje roszczenie o zadośćuczynienie na podstawie art. 448 k.c.

W ocenie Sądu, nie nastąpiło w tej sprawie naruszenie dóbr osobistych powódki L. G.. W dacie śmierci Ł. G. nie była jego macochą ani zmarły nie był on jej dzieckiem przysposobionym. W 1999r. L. W. (obecnie G.) była jedynie partnerką jego ojca J. G.. Małżeństwo powodów zostało zawarte w 2 lata po śmierci Ł. G.. Sąd nie dopatrył się przy tym jakiegokolwiek szczególnej więzi łączącej powódkę ze zmarłym, której zerwanie stanowiłoby naruszenie jej dóbr osobistych. Znamiennym natomiast jest stwierdzenie przez powódkę, że nie znała ono wysokości swojego roszczenia, a decyzję o wystąpieniu ze swoim roszczeniem powzięła pod wpływem pasierba D. G. (1), który otrzymał odszkodowanie za następstwa innego wypadku. Ta okoliczność uzasadnia przypuszczenie, że powódka wystąpiła z roszczeniem o zapłatę zadośćuczynienia jedynie pod wpływem pozostałych członków rodziny , nie zaś odczuwała szczególnie dotkliwej krzywdy po śmierci Ł. G., że myślałaby o zadośćuczynieniu za jej wyrządzenie. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż w dacie zgonu Ł. G. żyła jego matka W. G. , która nadto była schorowana , bardzo przeżyła śmierć syna i w niedługim czasie zmarła .

Zgodnie z art. 448 k.c. zadośćuczynienie winien sąd przyznać w odpowiedniej wysokości.

Oceniając rozmiar krzywdy, jakiej doznali Sąd miał na uwadze okoliczności, w jakich ta śmierć nastąpiła oraz charakter więzi, jaka łączyła ich z tragicznie zmarłym .

Bezspornie , na skutek wypadku z dnia 11 września 1999r. powodowie J., M. i D. G. doznali szoku , bo nagle , w tragicznych okolicznościach stracili syna i brata- 18 latka, przed którym było jeszcze całe życie i boleśnie znieśli pogrzeb .

W przedmiotowej sprawie zostało również wykazane, że zarówno J. G., jak również M. G. i D. G. (1) byli emocjonalnie związani ze zmarłym Ł. jako bliskim krewnym.

Więź J. G. ze zmarłym synem była typowa dla relacji pomiędzy rodzicem i dzieckiem. Powód mógł silnie odczuwać stratę syna. Jednakże należy mieć również na uwadze, że Ł. G. nie był jego jedynym dzieckiem i stąd też poczucie straty

nie mogło być tak silne jak jest w przypadku utraty jedyne go potomka. Dlatego też Sąd krytycznie ocenił twierdzenia J. G. jakoby stracił sens życia skoro miał jeszcze dwoje dzieci , w tym małoletnią M. nad którą sprawował pieczę. Z tego też względu nie mogło dojść do pogorszenia sytuacji życiowej bo syn Ł. nie dawał mu pieniędzy, sam utrzymuje się z pracy jako hydraulik gdzie zarabia 2.100 zł netto , prowadzi gospodarstwo domowe z powódką L. G. i ma na starość oparcie w dwojce pozostałych dzieci .

Z kolei więź M. G. była typowa dla relacji między mieszkającym razem rodzeństwem. Podkreślić przy tym należy, że z uwagi na znaczną różnicę wieku / powódka była od brata o 11 lat młodsza /, jej związek ze zmarłym bratem nie był tak silna jak więź pomiędzy braćmi bliźniakami . Z tego względu Sądu nie przekonały też twierdzenia powódki, że jej relacje ze zmarłym były lepsze labo mocniejsza niż z drugim bratem , bo nie podała żadnego racjonalnego wytłumaczenia . Nie sposób też z powodu tej śmierci wywozić ,że nie podjęła studiów, nawet jeśli chwilowo opuściła się w nauce w pierwszych klasach szkoły podstawowej.

Natomiast z pewnością strata brata bliźniaka była bardziej odczuwalna dla powoda D. G. (1), dla którego zmarły był osobą bardzo bliską, znaną przez całe życie. Razem się wychowywali i uczęszczali do tych samych szkół . Jednakże w ocenie Sądu budzi wątpliwość twierdzenie jakoby z powodu zgonu brata nie podjął pracy w wyuczonym zawodzie, bo mieli razem założyć firmę cukierniczą . Poza tym powód ten pracuje w magazynie , gdzie zarabia ok. 2.500 zł , a na utrzymaniu ma oprócz siebie jeszcze 5-letnią córkę ze związku pozamałżeńskiego.

Wobec powyższego Sąd uznał, że w realiach rozpoznawanej sprawy, zadośćuczynienie należne zarówno powodowi J. G. jak i powodowi D. G. (1) powinno wynosić dwukrotnie wyższe niż zadośćuczynienie należne powódce M. G. . Wprawdzie trudno porównywać ból i cierpienie spowodowane śmiercią osoby najbliższej ale w tym przypadku kwoty te w ocenie Sądu powinny być zróżnicowane, gdyż silniejsze cierpienia z powodu tragicznej śmierci Ł. G. ponieśli jego ojciec i brat bliźniak, aniżeli jego dużo młodsza siostra M. G., która była zbyt mała aby jej związek emocjonalny z bratem i zrozumienie zaistniałej sytuacji było odczuwalne w takim samym stopniu przez ojca i brata . Ustalając kwotę należnego zadośćuczynienia, Sąd miał przede wszystkim na względzie fakt, że powodowie nie leczyli się , w tym psychiatrycznie ani nie korzystali z innych terapii , w tym pomocy psychologa ani też nie przyjmowali żadnych leków w związku z tragiczną śmiercią Ł. G.. Zatem przebieg okresu żałoby nie był dla powodów wyjątkowo dotkliwy, skutkujący problemami emocjonalnymi lub psychicznymi, z czasem się pogodzili z tym faktem. Sąd wziął także pod uwagę warunki życia powodów oraz znaczny upływ czasu, jaki nastąpił od chwili zgonu Ł. G. do chwili wystąpienia przez powodów z pozwem o zapłatę zadośćuczynienia. W opinii Sądu okres 15 lat jaki upłynął , z jednej strony „zagoił ranę ” i „ ukoił ból „ powodów . W tym samym czasie w życiu każdego z powodów doszło do innych ważnych zdarzeń , które bezsprzecznie wpłynęły na życie , stan emocjonalny , a w konsekwencji na zdrowie.

W 2005r zmarła W. G. - matka Ł. , D. i M.G. , a w 2006r matka powoda J. G. , które to śmierci powodowie również odczuli .

Nadto podnieść należy ,że powód D. G. (1) miał w dniu 23 marca 2013r wypadek tramwajowy, gdzie doznał urazu głowy i wówczas powziął wiadomość, iż można wystąpić z roszczeniem o zadośćuczynienie.

W tym miejscu podkreślić przy tym należy, że zadośćuczynienie ma spełniać przede wszystkim funkcję kompensacyjną, winno odpowiadać doznanej krzywdzie, powinno przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość w ich realiach życia , a nie symboliczną.

Zatem mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. i art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 362 k.c., Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki M. G. kwotę **5.000zł** / punkt I wyroku /, a na rzecz powodów D. G. (1) i J. G. kwoty po **10.000zł** / punkt II i III wyroku /. W ocenie Sądu nie można uznać, by przyznane zadośćuczynienie było rażąco wygórowane i prowadziło do nieuzasadnionego przysporzenia w majątku powodów. Poza tym , zaznaczyć trzeba , że ustalenie, jaka kwota w konkretnych okolicznościach jest zadośćuczynieniem odpowiednim należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego.

Z drugiej strony wysokość zadośćuczynienia nie powinna być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy ani prowadzić do wzbogacenia powodów, więc Sąd uznał powództwo za bezzasadne w pozostałym zakresie i jako takie podlegające oddaleniu./ pkt. IV wyroku /

Sąd zważył, że powodowie wystąpili z żądaniem z inicjatywy D. G. (1) i nie potrafili wytłumaczyć dlaczego zadośćuczynienia w kwocie 80.000 zł każde żądają.

O należnych odsetkach ustawowych Sąd orzekł zgodnie z brzmieniem przepisów art. 359 § 1 k.c., 481 § 1 k.c., art. 455 k.c. i 817 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W razie wyrządzenia szkody czynem niedozwolonym odsetki należą się poszkodowanemu już od chwili zgłoszenia roszczenia o zapłatę, w tej bowiem chwili staje się, zgodnie z art. 455 k.c., wymagalny obowiązek spełnienia świadczenia odszkodowawczego. Rozmiar szkody, a tym samym wysokość zgłoszonego żądania podlega weryfikacji w toku procesu, nie zmienia to jednak faktu, że chodzi o weryfikację roszczenia wymagalnego już w dacie zgłoszenia, a nie dopiero w dacie sprecyzowania kwoty i przedstawienia dowodów / por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2012r., sygn. akt V CSK 57/11, LEX nr 1147804 /. Natomiast zgodnie z art. 14 ust. 1 ww. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Powodowie wniesli jednakże o zasądzenie ustawowych odsetek od dnia 10 maja 2013r do dnia zapłaty nie wyjaśniając dlaczego od tej właśnie daty, podając jedynie w pozwie „za opóźnienie”. Dlatego też, mając przytoczone wyżej regulacje na uwadze, odnośnie odsetek od świadczenia należnego stwierdzić należy, że strona powodowa wykazała jedynie, że powodowie D. G. (1) i J. G. zgłosili swoje roszczenie pozwanemu co najmniej w dniu 9 maja 2013r. Zatem powyższy, 30-dniowy termin ustawowy do ustalenia wysokości zadośćuczynienia należało liczyć od dnia 9 czerwca 2013r, bo ww. termin do wypłaty należnego im zadośćuczynienia upłynął w dniu 8 czerwca 2014r, a zatem od dnia następnego, tj. od dnia 9 czerwca pozwany ubezpieczyciel pozostawał w zwłoce z zapłatą należnego świadczenia. Natomiast strona powodowa nie wykazała natomiast, aby powódka M. G. zgłosiła swoje roszczenie pozwanemu przed dniem wniesienia powództwa. Zatem powyższy, 30-dniowy termin ustawowy do ustalenia wysokości zadośćuczynienia należało liczyć od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu czyli od dnia 24 grudnia 2013r, który upłynął w dniu 23 stycznia 2014r. Zatem od dnia następnego, tj. od dnia 24 stycznia 2014r., pozwany pozostawał w zwłoce z zapłatą należnego powódce M. G. świadczenia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 105 § 2 k.p.c., stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

Poniesione przez strony koszty w sprawie wynosiły 17.400zł, w tym po stronie powodowej 10.200zł / 3.000zł opłata sądowa od pozwu, 7.200zł koszty zastępstwa procesowego /, a po stronie pozwanego 7.200zł tytułem koszty zastępstwa procesowego.

Powodowie przegrali sprawę w 78,2%, a pozwany przegrał sprawę w 11,8% / $25.000:320.000 \times 100\% = 11,8\%$ /. Pozwanego obciąża kwota 2.053,20zł kosztów postępowania / $17.400zł \times 11,8\%$ /. Pozwany poniósł koszty w kwocie 7.200zł, należało zatem zasądzić na jego rzecz od powodów kwotę 5.146,80zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym Sąd orzekł w punkcie czwartym wyroku.

Na podstawie art. 113 ust 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych / t. j. Dz. U. z 2010r., nr 90, poz. 594 ze zm. / w zw. z art. 100 k.p.c., Sąd obciążył pozwanego kwotą 1.250 zł tytułem opłaty sądowej od uwzględnionego powództwa, od uiszczenia której powodowie byli zwolnieni.

Mając na uwadze sytuację materialną powodów, na podstawie art. 113 ust 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych / tj. Dz. U. z 2010r., nr 90, poz. 594 ze zm. /, Sąd nie obciążył powodów opłatą sądową w części dotyczącej oddalonego powództwa i kwotę tę przejął na rzecz Skarbu Państwa.

ZARZĄDZENIE

(...)